

Arrest

nr. 131 019 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2014 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. BAKI en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U bent een christen. U werd op 5 november 1979 geboren te Lagos. Nadat uw vader overleed verhuisde u rond 1985 met uw familie naar Port Harcourt. U legde uw middelbaar onderwijs af in Lagos, maar keerde daarna, sinds 2001 of 2002 permanent terug naar Port Harcourt. Rond 2009 keerde uw moeder terug naar het dorp Mbase in Imo state. Ook andere familieleden van uw overleden vader woonden daar. U bleef in Port Harcourt wonen. Op 22 december 2010 werd u in Port Harcourt door verschillende mannen meegenomen naar een leegstaand gebouw. U werd verkracht. U raakte hierdoor zwanger, maar durfde dit aan niemand

te vertellen. Toen u ongeveer 7 maanden zwanger was, kon u uw zwangerschap niet langer verbergen. De familie van uw overleden vader reageerde negatief omdat u niet kon vertellen wie de vader van uw ongeboren kind was. Vooral uw familieleden uit het dorp Mbase waren erg negatief. Ze beschuldigden u van losbandig gedrag. Vooral uw 2 ooms (E.) en (P.) en enkele andere ooms uit het dorp waren kwaad. Ze zegden dat u een prostituee was. Ze wilden u daarom besnijden. U vertelde aan niemand dat u verkracht was omdat u zich schaamde. Op 5 oktober 2011 werd uw dochter (Ex.) geboren. Anderhalf jaar later, op 7 februari 2013 overleed uw dochtertje wegens een ziekte. Via uw moeder kwam u te weten dat uw ooms de tijd gekomen achtten om u te besnijden. Daarom besloot u in februari 2013 te verhuizen uit Port Harcourt. Uw broer woonden in Lagos en u ging bij hem inwonen. Ook in Lagos voelde u zich niet meer veilig. U besloot uiteindelijk het land te verlaten. U wilde uw zus vervoegen die sinds geruime tijd in België verbleef. U vroeg een paspoort en een visum aan. Op 10 maart 2014 verliet u Nigeria per vliegtuig. Dezelfde dag nog kwam u in België aan. U hoorde dat uw ooms ontdekt hadden dat u bij één van uw broers in Lagos verbleven hebt. Uw ooms bedreigden uw broer. Op 9 april 2014 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielsrelaas legt u een paspoort en een Schengenvisum neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart de familie van uw overleden vader te vrezen. Concreet noemt u 2 ooms van vaders' zijde: (E.) en (P.), die respectievelijk in Port Harcourt en Lagos wonen. Verder stelt u nog andere ooms te vrezen, die allen in het dorp Mbase wonen, maar u weet niet hoeveel het er zijn en u kent hun namen niet. Verder noemt u de ene keer 'de mensen van mijn vader' uit het dorp Mbase en de andere keer 'mijn ooms' als degenen die u willen besnijden en stelt u dat uw moeder naar een familievergadering in het dorp geroepen werd. U hebt geen enkel contact met deze dorpingen uit Mbase, maar uw moeder ging er 5 jaar geleden wonen. Ze ging er in het huis van haar overleden echtgenoot wonen. Via uw moeder kwamen zij te weten dat u zwanger was. Via uw moeder kreeg u ook te horen dat de familieleden van uw vader u naar hun dorp Mbase willen brengen om u daar te besnijden (gehoor CGVS, p.5,6,11,12,13). Besluitend kan gesteld worden dat u de familieleden van uw overleden vader vreest. Zij wonen allen in het dorp Mbase, waar ook uw moeder woont. Twee van hen, de enigen die u bij naam weet te noemen, wonen niet in het dorp Mbase, maar in Port Harcourt en Lagos.

U stelt dat de familieleden van uw overleden vader u naar het dorp Mbase willen brengen om u te besnijden omdat ze u ten gevolge van uw zwangerschap en uw weigering te zeggen wie de vader is, verdenken van losbandig gedrag en prostitutie (gehoor CGVS, p.5,6,11,12,13). De volgende opmerkingen moeten echter bij uw asielsrelaas gemaakt worden.

Om te beginnen overtuigt u niet betreffende de aanleiding van uw vermeende problemen, namelijk de door u aangehaalde verkrachting. In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) verklaarde u immers dat u verkracht werd door 2 mannen (p.1, punt 3.4). Bij het CGVS maakte u echter meermaals melding van een verkrachting door 3 mannen (gehoor CGVS, p.10,11,13). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde dat men u misschien verkeerd begrepen heeft en dat men bij de DVZ zei dat u uw verhaal kort moest houden (gehoor CGVS, p.13). Hiermee overtuigt u niet. Ten eerste werd de ingevulde vragenlijst van het CGVS u achteraf in het Engels voorgelezen en verklaarde u zich door middel van uw handtekening akkoord met de inhoud ervan (p.2). Ten tweede heeft de bevoegde ambtenaar er geen enkel belang bij om het getal 'twee' neer te schrijven als u 'drie' gezegd zou hebben. U vertelt dat deze verkrachting in 2010 de aanleiding vormde voor uw problemen in Nigeria en dat u er aan niemand iets over durfde vertellen omdat u zich heel erg schaamde (gehoor CGVS, p. 11,12). Dat u over dergelijke ingrijpende gebeurtenis in uw leven tegenstrijdige verklaringen aflegt en de ene keer zegt dat u door 2 mannen verkracht werd, maar later zegt dat u door 3 mannen verkracht werd, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenis.

Verder maakt u niet aannemelijk waarom u aan niemand verteld hebt dat u verkracht zou zijn, aangezien u op die manier mogelijks de gevreesde besnijdenis, de reden van uw vlucht uit Nigeria, kon voorkomen. U geeft meermaals aan dat u zich schaamde over het feit dat u verkracht zou zijn en dat u er daarom aan niemand iets over gezegd hebt (gehoor CGVS, p.6,7,13,14). Het is zeker begrijpelijk is dat u er moeite mee zou hebben om aan uw moeder, zussen en broers te vertellen dat u verkracht zou zijn. Aangezien u volgens uw verklaringen echter het risico liep om besneden te worden omdat de familieleden van uw vader, nadat ze van uw moeder het nieuws van uw

zwangerschap vernamen, u ervan verdacht een prostituee te zijn omdat u zwanger was en niet kon zeggen wie de vader was (gehoor CGVS, p.7,9,11), leek u er toch alle belang bij te hebben om toch te vertellen dat u verkracht zou zijn. U hebt dit echter aan niemand gezegd, zelfs niet aan uw moeder, uw broers en uw zussen, die u nochtans steunden en tegen deze plannen voor een besnijdenis waren (gehoor CGVS, p.13,14). Wanneer u gevraagd werd waarom u niet verteld hebt dat u verkracht zou zijn, antwoordde u dat u eerst dacht dat de dreiging tot besnijdenis niet serieus was, en dat u later bevreesd bleef voor geruchten die uw reputatie zouden aantasten. U stelt ook dat u de herinnering wou vergeten en het nieuws gewoon met niemand wou delen (gehoor CGVS, p.14). Hiermee overtuigt u niet. Gegeven de door u geschetste dreigende besnijdenis, zou verwacht mogen worden dat u pogingen zou ondernemen om deze dreigende besnijdenis te voorkomen, bijvoorbeeld door aan uw moeder, broers en zussen, of ook aan de familieleden van uw vader te vertellen wat u overkomen was. U stelt ook dat u vreesde voor roddels, maar aangezien u zelf aanhaalde dat er reeds gezegd werd dat u een prostituee was, kan niet ingezien worden wat u nog te verliezen had door te vertellen dat u eigenlijk het slachtoffer was van een verkrachting. Wanneer u verder gevraagd werd of u op de één of andere manier geprobeerd hebt om de familieleden op andere gedachten te brengen en hen te overtuigen u niet te besnijden, antwoordt u 'neen, ik had er de kans niet toe hen te spreken,... [...]... en ik was bang dat ze me zouden betoveren om hen te volgen' (gehoor CGVS, p.15). Betovering behoort echter tot de wereld van de verbeelding en mist bijgevolg elke objectieve grond. Dat u aan niemand vertelde wat u echt overkomen is en dat u nooit initiatieven ondernam om de familieleden van uw overleden vader op andere gedachten te brengen, komt, gegeven de door u geschetste vrees voor besnijdenis, niet aannemelijk over.

Verder blijkt nergens uit uw verklaringen dat de familieleden van uw overleden vader u daadwerkelijk wilden laten besnijden. U zegt dat u via uw moeder hoorde dat zij na de ontdekking van uw zwangerschap blij gaven van de intentie om u te laten besnijden, maar dat u het niet serieus nam. U besteedde geen aandacht aan wat ze zegden, u dacht dat ze niet serieus waren en u concentreerde zich op uw baby (gehoor CGVS, p.12). Nadat uw baby op 5 oktober 2011 geboren werd, ondervond u geen enkel probleem met deze familieleden van uw overleden vader. U stelt dat jullie niet zo'n hechte band hadden en dat zij zelfs niet wisten waar u woonde (gehoor CGVS, p.12). Het is pas anderhalf jaar later, nadat uw dochter (Ex.) op 7 februari 2013 jammerlijk overleed, dat u via uw moeder te horen kreeg dat de mensen uit het dorp Mbase u alsnog wilden laten besnijden. Daarom besloot u naar Lagos te verhuizen en bij één van uw broers in te trekken (gehoor CGVS, p.9,11,12,15). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste komt het bevreemdend over dat de familieleden van uw overleden vader u gedurende anderhalf jaar met rust zouden laten, maar naar aanleiding van het overlijden van uw kindje alsnog zouden besluiten dat u besneden moet worden. Er kan niet ingezien worden waarom het overlijden van uw dochter als noodzakelijke reden gezien kan worden voor de noodzaak tot een besnijdenis, nadat u anderhalf jaar met rust gelaten werd. Ten tweede zegt u zelf dat meisjes meestal besneden worden als ze nog heel klein zijn, maar dat het soms ook gebeurt nadat ze bevallen zijn (gehoor CGVS, p.16). Ook uit de voorhanden zijnde landeninformatie (die toegevoegd werd aan het dossier) blijkt dit: "Besnijdenis wordt op vrouwen en meisjes ten vroegste een week na hun geboorte en ten laatste na het baren van het eerste kind toegepast. Volgens de 2008 Nigerian Demographic and Health Survey wordt 82 procent van de door vrouwenbesnijdenis getroffen vrouwen voor het einde van hun eerste levensjaar besneden". Waar het bijgevolg al weinig gebruikelijk is dat een volwassen vrouw van ruim 32 jaar nog besneden zou worden, is het nog minder gebruikelijk dat dit niet direct na de bevalling zou gebeuren, maar om onduidelijke redenen wel anderhalf jaar later. Ten derde haalt u enkel aan dat u na het overlijden van uw dochter via uw moeder te weten kwam dat de familieleden van uw vader u alsnog wilden laten besnijden (gehoor CGVS, p.9,12,15), maar loutere verklaringen door derden kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een vorm van vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade.

Vervolgens verhuisde u naar Lagos en woonde u van februari 2013 tot maart 2014 bij uw broer. Uw ooms kwamen u er nooit opzoeken omdat ze niet wisten waar u verbleef (gehoor CGVS, p.9,15). Met andere woorden, ook al dreigden de familieleden van uw vader er sinds uw zwangerschap in 2011 al mee u te besnijden, **ze hebben tot aan uw vertrek in maart 2014 nooit contact met u gezocht, laat staan pogingen ondernomen om u te laten besnijden.** Verder verklaarde u bij de DVZ dat u naar Lagos verhuisde en dat uw oom (P.O.) u daar kwam opzoeken. Daarom besloot u om Nigeria te verlaten (zie vragenlijst CGVS, p.2, pt. 5). Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat uw ooms en andere familieleden u tijdens uw verblijf in Lagos van februari 2013 tot maart 2014 nooit kwamen opzoeken omdat ze uw verblijfplaats niet kenden (gehoor CGVS, p.9). Uw tegenstrijdige verklaringen over de aanzet tot uw vertrek uit Nigeria ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder haalt u aan dat er nog geen concrete datum gepland was wanneer u effectief besneden zou worden (gehoor CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd werd of er al concrete plannen waren betreffende de besnijdenis, bijvoorbeeld wie u zou besnijden, waar de ingreep zou plaatsvinden, welke

ingreep u zou moeten ondergaan,... antwoordde u enkel: 'ze zochten me allemaal, dan zouden ze me meenemen naar het dorp' (gehoor CGVS, p.15). **Het totale ontbreken van concrete informatie over de door u gevreesde besnijdenis vormt opnieuw een aanwijzing van de ongeloofwaardigheid van de door u gevreesde besnijdenis.**

U verklaart dat u geen contact had met de familieleden van uw vader, dat jullie geen hechte band hadden, dat ze niet wisten waar u woonde en dat u enkel zaken over hen vernam via uw moeder die in het dorp Mbase woonde (gehoor CGVS, p.9,11,12,13,15). Bijgevolg lijkt het niet erg plausibel dat zij u, een 32-jarige vrouw, een gedwongen besnijdenis zouden kunnen opleggen, temeer daar uw 4 andere zussen nooit besneden werden (gehoor CGVS, p.6,16), uw moeder en uw overleden vader steeds tegen besnijdenis waren en ook uw broers en zussen tegenstanders zijn van vrouwenbesnijdenis. U zegt dat besnijdenis geen christelijk gebruik is en dat jullie ouders niet meededen aan 'al die dingen'. U verklaart ook dat vrouwenbesnijdenis eerder een traditie is in sommige dorpen, maar dat geciviliseerde mensen deze traditie verworpen hebben (gehoor CGVS, p.13,14,15,16). **Aangezien u nooit besneden werd, uw ouders er steeds tegen waren en u al sinds zeer geruime tijd slechts sporadisch contact onderhield met uw familieleden en u geen sterke band met hen had, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij u op 31-jarige leeftijd daadwerkelijk zouden kunnen opleggen dat u besneden zou moeten worden, temeer daar in Rivers state, de staat waar Port Harcourt ligt waar u woonde, een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis van kracht is (zie informatie toegevoegd aan het dossier).**

Tenslotte wachtte u na uw aankomst in België nog 1 maand alvorens asiel aan te vragen. Dat u niet direct na uw aankomst asiel hebt aangevraagd, maar nog 1 maand wachtte, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. U zegt dat u pas asiel hebt aangevraagd omdat uw ooms uw broer in Lagos gevonden hadden en ze naar u vroegen (gehoor CGVS, p.9). Het komt echter weinig aannemelijk over dat u eerst anderhalf jaar zonder problemen in Port Harcourt kon verblijven, vervolgens 1 jaar bij uw broer in Lagos kon inwonen (gehoor CGVS, p.9,15), maar dat uw vermeende vervolgers u pas op het spoor zouden komen op het moment dat u uw land van herkomst reeds verlaten hebt (gehoor CGVS, p.9).

Op basis van alle voorgaande opmerkingen kan besloten worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van art. 1A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en schending van de artikels 48/3, 48/4 en volgende van de vreemdelingenwet van 15 december 1980".

Inzake de aanleiding voor haar problemen, betoogt zij:

"Het Commissariaat acht het feit dat verzoekster werd verkracht niet geloofwaardig omdat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld staat dat zij werd verkracht door twee mannen en het Commissariaat tijdens het interview noteert dat zij verkracht werd door drie mannen. Het gaat hier duidelijk om een vergissing van het Commissariaat. Verzoekster werd verkracht door twee mannen. In de taxi die zij had genomen en waarin haar verkrachters aanwezig waren, zaten drie personen, uitgezonderd verzoekster zelf. Vooraan in de taxi zat een man aan het stuur (die een slag gaf aan verzoekster), achteraan zaten een man en een vrouw, naast verzoekster. De man naast haar hield een wapen gericht op verzoekster. De vrouw die aanwezig was is het pand niet mee binnen gegaan. Verzoekster werd door de twee aanwezige mannen verkracht. De reden waarom het Commissariaat meent dat er plotseling drie mannen haar hebben verkracht is omdat het interview in het Engels was en 'personen' en 'mannen' identiek dezelfde uitspraak hebben.

In het verhoorverslag leest men het volgende:

"Nu gaan we het hebben over de redenen waarom u asiel heeft aangevraagd in België. Kan u me eens op een chronologische manier en zo volledig mogelijk vertellen welke problemen u precies ondervond in Nigeria, waardoor u uw land ontvluchtte?"

Ik naar een programma en wanneer ik terugkwam van dit programma, nam ik een publieke taxi, ik stapte in in het voertuig en wanneer ik aan mijn halte kwam, dan riep ik om te stoppen, maar ze weigerden, ik riep naar de chauffeur, maar de persoon naast me sloeg me, diegene die vooraan zat ook. Hoeveel mensen waren er?"

Er was één iemand vooraan en een man en een vrouw achteraan, we zaten met drie achteraan en dan was er ook nog de chauffeur."(eigen nadruk)

Wanneer men de komma verandert in een punt, is het duidelijk dat er drie personen en niet vier in de taxi zaten. Inderdaad zij zaten met drie personen achteraan (inclusief verzoekster) en dan was er nog de chauffeur die uiteraard vooraan zat.

Wanneer verder in het verhoor wordt gevraagd naar "three men" die mee gingen naar het gebouw, doet zich opnieuw spraakverwarring voor.

"De drie mannen gingen met u in het gebouw?"

Ja, behalve de vrouw."

"Three men" kan zowel begrepen worden als drie mannen maar ook als drie personen of mensen. De ambtenaar gaat er dus ten onrechte van uit dat verzoekster heeft gezegd dat er sprake was van drie mannen. Op de vraag of er drie mensen het gebouw binnen gingen bevestigt zij dat zij mee het gebouw binnen gingen, doch dat de vrouw in de taxi bleef. Oftewel waar de ambtenaar er van uit ging dat er sprake was van drie mannen, terwijl verzoekster had begrepen drie mensen of personen en dit corrigeerde door te vertellen dat de vrouw niet mee ging in het gebouw.

Dit argument van het Commissariaat, apart of in combinatie met de andere argumenten, kan dan ook niet worden aangenomen om te stellen dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig is."

Aangaande de reden waarom zij niemand over haar verkrachting vertelde, stelt verzoekster:

"Het Commissariaat meent dat er weinig geloof kan worden gehecht aan haar vluchtverhaal omdat het weinig aannemelijk is dat zij niemand heeft verteld over haar verkrachting, omdat zij hierdoor zou kunnen ontsnappen aan de besnijdenis. Zij gaat echter volledig voorbij aan het nadeel om dit wel te vertellen, de taboe en het persoonlijk trauma dat verzoekster heeft geleden, alsook het verloop van de gebeurtenissen en de context.

Verzoekster heeft in eerste instantie niemand verteld over de verkrachting uit schaamte en omdat zij niet herinnert wil worden aan deze slechte en dramatische ervaringen. Seksualiteit van de vrouw is een groot taboe in het land van herkomst. Verkrachting is verder aanleiding tot roddels en werpt een schaduw op het dagelijks leven. Zij wenst niet dat men haar anders gaat behandelen. Zij heeft zich vanaf het begin opgesloten en heeft deze gebeurtenis verbannen uit haar leefwereld en getracht om dit trauma te verwerken. Verzoekster had echter het ongeluk dat zij zwanger was geworden n.a.v. de verkrachting. Zij heeft dit zeer laat ontdekt en was verplicht om aan haar nauwe familieleden te vertellen dat zij zwanger was wanneer ze het niet langer verborgen kon houden. Doordat zoveel tijd was verstreken tussen de verkrachting en het moment dat zij vertelde dat zij zwanger was, haar trauma, heeft zij niet verteld over de verkrachting. Zij wenste dit te vergeten. Het zou toch geen verschil uitmaken. Enkel bijkomende pijn kon worden vermeden.

De redenering van het Commissariaat die stelt dat verzoekster hiermee een besnijdenis had kunnen ontlopen gaat ook niet op. Omdat verzoekster niet onmiddellijk heeft verkondigd dat zij werd verkracht zou niemand van de familie van de overleden vader haar nog geloven en zou men denken dat het een gemakkelijk excuus is om geen besnijdenis te moeten ondergaan. Verder is het feit alleen al dat men verkracht is een indicatie dat men een losbandig leven leidt. Verzoekster had dan ook geen enkel belang om te vertellen over haar verkrachting.

Of verzoekster wel of niet verkracht was, is verder mogelijks weinig relevant omdat de familie van de overleden vader niet geïnteresseerd is in het welzijn van verzoekster, maar wel in hun eigen (financiële) belangen, reputatie en vooral eeuwenoude tradities.

Indien zij zou hebben verteld over de verkrachting zou de kans op een besnijdenis mogelijks zelfs groter zijn in plaats van kleiner. Immers het bevestigt dat zij de bescherming behoeft van de familie door haar een zedig bestaan te garanderen middels oude tradities, hetgeen haar een man zou garanderen en de familie van de overleden vader een bruidschat (zie infra). Indien er geen man in het spel was die bereid was om met haar te huwen, bepaalde de familie van de overleden vader haar toekomst.

Het argument van het Commissariaat dat het weinig geloofwaardig is dat zij aan niemand verteld heeft dat zij werd verkracht, gaat volledig voorbij aan de realiteit en de gebeurtenissen die er toe hebben geleid dat zij het land is moeten ontvluchten."

Waar geen geloof wordt gehecht aan het feit dat haar familie haar daadwerkelijk zou willen besnijden, voert verzoekster aan:

“Door het overlijden van de vader van verzoekster, waren de moeder of broers of zussen niet meer in de mogelijkheid om zich te verzetten tegen de wil van de familie van de vader. De moeder van verzoekster is ook een oude vrouw. De familie van de vader neemt de rol over van de vader en neemt de beslissingen waarnaar men zich dient te gedragen. De moeder werd steeds gesommeerd in de familievergaderingen en hierover aangesproken. Via haar moeder vernam verzoekster dat de familieleden van de overleden vader verzoekster willen besnijden nadat zij te weten kwamen dat zij zwanger was. De leeftijd waarop besnijdenis bij vrouwen en meisjes wordt toegepast, kan variëren van een paar dagen oud tot het moment voorafgaand aan het huwelijk of tot het moment nadat een vrouw haar eerste kind baart. Omdat haar dochter nog leefde was de kans op besnijdenis kleiner, nu men niet wist wie de vader was en de familie van de overleden vader een huwelijk (en bruidschat) op elk moment verwachtte.

Het gebeurt dat vrouwen zwanger geraken doch dat de moeder de naam van de vader niet wil meedelen omdat anders de familie van de vader een bruidschat moet betalen aan de familie van de vrouw. Indien men dus de naam van de vader niet meedeelt, vermoedt men dat men de bruidschat niet wil betalen. Hierdoor is het geduld van de familie van de overleden vader steeds kleiner geworden. Nadat de vader van verzoekster stierf had de familie van haar vader er alle belang bij dat zij zou trouwen zodat zij grote sommen geld zouden ontvangen. Door haar te besnijden verhogen zij de kansen van verzoekster om te huwen, en verhoogden zij de kans dat zij grote sommen zouden ontvangen. Zeker nu de dochter van verzoekster gestorven was, werden haar kansen op de huwelijksmarkt aanzienlijk groter, op voorwaarde dat zij zich zedig zou gedragen n.a.v. de besnijdenis. De leeftijd van de vrouw zal de familie van de overleden vader zeker niet op andere gedachten brengen. Minstens 18% van de besnijdenissen gebeurt bij volwassen vrouwen. Nu de vader overleden is en verzoekster nog ongehuwd is, betekent dit dat zij hun kans schoon zien om hun wil door te drukken. Ook volwassen personen worden besneden. Dat hieraan grote risico's verbonden zijn voor verzoekster, maakt weinig indruk voor de toepassing van de eigen ideeën. Tot slot zijn de verklaringen van de eigen moeder (die het niet eens is met besnijdenis en het beste voor heeft met haar dochter) over de wil van de familie om haar alsnog te besnijden, gelet op de context en het land van herkomst, bezwaarlijk te beschouwen als 'verklaringen van derden' die ongeloofwaardig zouden zijn. Deze verklaringen zijn zeer ernstig gelet op de toepassing van besnijdenissen in de familie van de overleden vader die afkomstig zijn uit een gemeenschap (Igbo) die het meest toepassing maakt van besnijdenissen in het ganse land.

Door deze reële dreiging is verzoekster verhuisd naar Lagos bij haar broer. Aangezien verzoekster op de vlucht is gegaan, is het wel degelijk aannemelijk dat de oom verzoekster moeilijk konden vinden. Indien, en wanneer verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst is een besnijdenis voorzeker realiteit. Dat geen concrete datum werd meegedeeld van een geplande besnijdenis doet weinig ter zake. Voor de familie van de overleden vader volstaat de snelste datum. Dat het gezin van verzoekster (haar ouders en hun kinderen) niet mee deden aan de praktijk van besnijdenissen, wijzigt niets aan het standpunt van de familie van de overleden vader die al haar macht en druk zal uitoefenen om de traditie te doen naleven. Dat het Commissariaat ten onrecht verzoeksters situatie probeert te vergelijken met de situatie van haar zussen die getrouwd zijn en geen alleenstaande moeder zijn geweest, en waarvoor aan de familie van de vrouw duizenden euro's bruidschat werd betaald. Het gezin van verzoekster dat er een minderheidsstandpunt op nahoudt, zal niet kunnen weerstaan aan de druk nu de overleden vader niet langer de 'pater familias' is.

Het vluchtverhaal van verzoekster wordt ondersteunt door de wetenschappelijk documentatie over Nigeria. Hoewel de federale regering zich publiekelijk tegen genitale verminking uitspreekt, zijn er geen federale wetten die dit uitdrukkelijk verbieden. Besnijdenis blijkt in de stedelijke gebieden af te nemen, maar komt nog veel voor in de landelijke gebieden. Dat er een wettelijk verbod bestaat op besnijdenis verandert niets aan de dagdagelijkse praktijk. In de praktijk worden er zelden controles uitgevoerd en vindt er niet of nauwelijks rechtsvervolging plaats. Er is zo goed als nooit iemand in Nigeria veroordeeld wegens het plegen van genitale verminking, ook niet in de deelstaten waar dat verboden is. De politie is vaak niet op de hoogte van het verbod. Velen zien dit als een traditionele gewoonte die alle deugdzame vrouwen moeten ondergaan. Over het algemeen is de politie dan ook niet in staat om bescherming te bieden aan vrouwen en meisjes die dreigen slachtoffer te worden van genitale verminking. Volgens de Nigeria Demographic and Health Survey uit 2008 zou ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen slachtoffer zijn van genitale verminking (dit is waarschijnlijk nog een sterke onderwaardering). Voor de afkomst van verzoekster, Igbo, stellen statistieken zelfs dat (minstens) 51,40 % van de vrouwen worden besneden. Na de Yoruba vinden hier de meeste besnijdenissen plaats. De methode die hier wordt toegepast is infibulatie, zijnde ergste vorm van verminking. De maatschappelijke druk om genitale verminking toe te passen is nog altijd groot, vooral in landelijke gebieden, maar ook op grote schaal in de steden.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat het wel degelijk zeer aannemelijk is dat verzoekster daadwerkelijk genitaal zal worden verminkt indien zij terug zou keren naar Nigeria."

Verzoekster betoogt voorts:

"Minstens dient aan verzoekster de status van de subsidiaire bescherming te worden toegekend op grond van art 48/4 van de Vreemdelingenwet, gezien de algemene situatie ter plaatse. Het is wel degelijk aangetoond dat verzoekster ernstige schade zal ondervinden in geval van terugkeer naar Nigeria.

Aangezien verzoekster een gegronde vrees heeft voor haar persoonlijke fysieke en morele integriteit. Dat op grond van het bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoekster naar haar land van herkomst, terug keert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en zij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Uit het niet betwiste feitenrelaas en de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster na aankomst in België gedurende een maand heeft getalmd alvorens asiel aan te vragen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliel dit te doen en gedurende een maand talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in dit kader bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde dat zij slechts asiel aanvraagde omdat haar ooms haar broer in Lagos gevonden hadden en naar haar vroegen, wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd: *"U zegt dat u pas asiel hebt aangevraagd omdat uw ooms uw broer in Lagos gevonden hadden en ze naar u vroegen (gehoor CGVS, p.9). Het komt echter weinig aannemelijk over dat u eerst anderhalf jaar zonder problemen in Port Harcourt kon verblijven, vervolgens 1 jaar bij uw broer in Lagos kon inwonen (gehoor CGVS, p.9,15), maar dat uw vermeende vervolgers u pas op het spoor zouden komen op het moment dat u uw land van herkomst reeds verlaten hebt (gehoor CGVS, p.9)."* Verzoekster laat deze vaststelling onverlet. Bijgevolg blijft deze onverminderd overeind.

Verzoekster legde tegenstrijdige verklaringen af over het kernelement in haar asielrelaas, met name de verkrachting waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest. In de vragenlijst van het CGVS stelde zij dat zij werd geslagen en verkracht door twee mannen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, nr.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde verzoekster echter dat zij werd verkracht door drie mannen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat uit haar verklaringen tijdens het gehoor zou kunnen worden afgeleid dat er slechts twee mannen in de taxi zaten en dat zij werd verkracht door deze twee mannen. Uit haar verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat zij duidelijk aangaf dat er in de taxi naast de chauffeur nog een andere man voor in de wagen zat en dat er daarnaast nog een man een vrouw samen met haar achter in de wagen zaten. Tevens blijkt hieruit dat zij weldegelijk aangaf dat zij werd verkracht door drie mannen. Bovendien ontkende zij eenduidig dat zij slechts door twee man zou zijn verkracht en stelde zij in dit kader dat zij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS wellicht

verkeerd werd begrepen (administratief dossier, stuk 3, p.10, 13). Op heden beweert verzoekster echter opnieuw dat zij door slechts twee mannen zou zijn verkracht (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.2-3).

Verzoekster brengt ter staving van haar asielrelaas daarenboven niet het minste begin van bewijs bij. Zij verklaarde nochtans over bewijzen te beschikken inzake de geboorte van haar dochtertje, die het gevolg zou zijn geweest van haar verkrachting en de reden vormde voor haar familie om haar te beschuldigen van losbandig gedrag. Dit klemmt des te meer daar zij reeds begin juni 2014 herhaaldelijk beloofde dat zij zou trachten deze bewijzen bij te brengen (administratief dossier, stuk 3, p.7-8, 17).

De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden asielrelaas wordt daarenboven op fundamentele wijze ondermijnd door de visa-stempels in haar paspoort en haar verklaringen dienaangaande. Uit de stempels in haar paspoort blijkt dat verzoekster begin november 2013 naar Benin is gereisd (administratief dossier, stuk 11, documenten buiten de asielprocedure). Wanneer verzoekster omtrent deze reis werd ondervraagd, stelde zij inderdaad naar Cotonou in Benin te zijn gereisd. Vervolgens gevraagd wanneer deze reis plaatsvond, antwoordde zij: *"Ik denk in 2012, ik ging naar Coutonou om een aantal dingen te nemen en kwam dan terug, mijn baby'tje leefde toen nog"* (administratief dossier, stuk 3, p.8). Aangezien verzoeksters reis naar Benin in werkelijkheid plaatsvond in november 2013, aangezien haar dochtertje volgens haar verklaringen in de asielprocedure reeds in februari 2013 zou zijn overleden en aangezien zij verklaarde dat haar ooms na dit overlijden de tijd rijp achtten om haar te laten besnijden, is het uiterst bevreemdend en doet het manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas dat zij bij het CGVS verklaarde dat haar dochtertje op het ogenblik van haar reis naar en haar terugkeer uit Benin nog leefde. Nog los van deze vaststelling, kan bovendien worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster in november 2013 na het land eerst te hebben verlaten vrijwillig terugkeerde naar Nigeria de ernst en de geloofwaardigheid van haar aldaar gesitueerde vrees voor vervolging op frappante wijze ondergraaft.

Indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn verkracht en ingevolge deze verkrachting en de hierop volgende zwangerschap en bevalling zou dreigen te worden besneden, kon bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit aan iemand zou hebben verteld om op deze wijze mogelijks de door haar gevreesde besnijdenis, de reden voor haar vertrek uit haar land, te voorkomen. Verzoekster gaf bij het CGVS herhaaldelijk aan dat zij zich schaamde en verklaarde dat zij niemand over haar verkrachting inlichtte omdat zij aanvankelijk dacht dat de dreiging niet serieus was, niet aan haar verkrachting herinnerd wilde worden en angst had voor roddels. In het verzoekschrift voegt zij hier nog aan toe dat dit toch geen verschil zou hebben gemaakt, dat men haar gelet op het tijdsverloop na de verkrachting niet meer zou hebben geloofd, dat een verkrachting een teken zou zijn van een losbandig leven en dat zij door van haar verkrachting melding te maken mogelijks zelfs een grotere kans op besnijdenis zou lopen. Deze verklaringen kunnen echter niet overtuigen. Aangezien verzoekster aangaf dat ingevolge haar zwangerschap en ingevolge het feit dat zij niet kon aangeven wie de vader van haar kind was reeds werd gezegd dat zij een prostituee was, alsmede dat bepaalde familieleden haar net daarom wilden besnijden, had zij er alle belang bij om hen in kennis te stellen van de ware toedracht van de feiten. Dat de mogelijkheid bestond dat zij niet zou worden geloofd, dat dit geen verschil zou maken of dat dit een averechts effect zou hebben doet geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoekster mocht worden verwacht dat zij minstens zou trachten haar familie in te lichten over de verkrachting en op deze wijze te polsen of dit van enige invloed was op hun wil om haar te laten besnijden. Wat verzoekster hiermee te verliezen had, kan immers niet worden ingezien nu zij volgens haar verklaringen reeds bekend kwam te staan als losbandige persoon en prostituee en haar familie daardoor reeds de wil had om haar te besnijden.

Verzoekster laat de bestreden beslissing verder ongemoeid waar deze motiveert:

"Wanneer u verder gevraagd werd of u op de één of andere manier geprobeerd hebt om de familieleden op andere gedachten te brengen en hen te overtuigen u niet te besnijden, antwoordt u 'neen, ik had er de kans niet toe hen te spreken,... [...]... en ik was bang dat ze me zouden betoveren om hen te volgen' (gehoor CGVS, p.15). Betovering behoort echter tot de wereld van de verbeelding en mist bijgevolg elke objectieve grond."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen. Indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn geconfronteerd met een familie die haar wilde besnijden en die haar hiervan reeds geruime tijd in kennis had gesteld, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij toch enig initiatief zou hebben genomen om haar familie op andere gedachten te brengen. Dat zij daartoe nooit initiatieven nam is bijgevolg niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd dat het, indien haar familie haar daadwerkelijk wilde laten besnijden ingevolge haar zwangerschap, geenszins aannemelijk is dat haar familie daartoe niet eerder stappen ondernam. Meer bepaald wordt hierin terecht vastgesteld:

“Ten eerste komt het bevreemdend over dat de familieleden van uw overleden vader u gedurende anderhalf jaar met rust zouden laten, maar naar aanleiding van het overlijden van uw kindje alsnog zouden besluiten dat u besneden moet worden. Er kan niet ingezien worden waarom het overlijden van uw dochter als noodzakelijke reden gezien kan worden voor de noodzaak tot een besnijdenis, nadat u anderhalf jaar met rust gelaten werd. Ten tweede zegt u zelf dat meisjes meestal besneden worden als ze nog heel klein zijn, maar dat het soms ook gebeurt nadat ze bevallen zijn (gehoor CGVS, p.16). Ook uit de voorhanden zijnde landeninformatie (die toegevoegd werd aan het dossier) blijkt dit: “Besnijdenis wordt op vrouwen en meisjes ten vroegste een week na hun geboorte en ten laatste na het baren van het eerste kind toegepast. Volgens de 2008 Nigerian Demographic and Health Survey wordt 82 procent van de door vrouwenbesnijdenis getroffen vrouwen voor het einde van hun eerste levensjaar besneden”. Waar het bijgevolg al weinig gebruikelijk is dat een volwassen vrouw van ruim 32 jaar nog besneden zou worden, is het nog minder gebruikelijk dat dit niet direct na de bevalling zou gebeuren, maar om onduidelijke redenen wel anderhalf jaar later.”

Verzoekster beweert dat de kans op een besnijdenis kleiner was toen haar dochtertje nog leefde omdat haar familie elk moment een huwelijk en een bruidsschat verwachtte. Deze bewering kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst kan volgens verzoeksters eigen uitleg worden aangenomen dat zij, indien zij met de vader van het kind wilde huwen, onmiddellijk diens naam zou hebben genoemd en dat haar familie ingevolge haar weigering diens naam te noemen bijgevolg onmiddellijk het vermoeden zou koesteren dat deze persoon niet wilde huwen en geen bruidsschat wilde betalen. Bovendien blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en verzoeksters reeds hoger aangehaalde verklaringen dat dit ook daadwerkelijk zo was aangezien haar familie er ingevolge haar weigering om de naam van de vader prijs te geven reeds tijdens haar zwangerschap vanuit zou zijn gegaan dat zij een losbandige levensstijl had en een prostituee was. Derhalve blijft de voormelde motivering onverminderd gehandhaafd.

Bovendien is het, gelet op verzoeksters vrees jegens haar familie, geheel niet aannemelijk dat zij zou onderduiken bij haar broer in Lagos. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat dit één van de eerste plaatsen zou zijn waar haar familieleden haar zouden komen zoeken. Evenmin is het geloofwaardig dat haar familieleden haar aldaar niet zouden hebben gevonden en haar er nooit bezochten omdat zij haar verblijfplaats niet kenden. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij hiervan op eenvoudige wijze op de hoogte konden komen via haar moeder, die bij een aantal van haar familieleden woonde en die haar kinderen in Lagos herhaald kwam bezoeken (administratief dossier, stuk 3, p.5, 9, 15). Dat verzoekster zich uitgerkend in Lagos zou vestigen klemmt nog des te meer gelet op haar verklaring dat één van de actoren van haar vervolging, met name haar oom P., in deze stad woonde (*ibid.*, p.6). Daarenboven nam verzoekster er gewoon deel aan het openbare leven en was zij er kapster in opleiding (*ibid.*, p.4). Bijgevolg kan haar gedrag niet worden gerijmd met haar vermeende vrees voor vervolging ten aanzien van haar familie.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoeksters relaas bijgevolg niet herstellen.

Verzoeksters paspoort (administratief dossier, stuk 7: documenten) bevat voor het overige geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend “gezien de algemene situatie ter plaatse”, dient te worden vastgesteld dat zij geen begin van informatie bijbrengt ter ondersteuning van dit betoog en bijgevolg niet aantoonst dat de situatie in haar land en regio van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS